

Peeping Tom portretteert in 'Moeder' de acrobate in elke moeder

Els Van Steenberghe Els Van Steenberghe is theaterrecensent.

21/11/16 om 09:46 - Bijgewerkt om 09:46

Bron: Knack Focus

Moeder is het tweede luik van de familietrilogie van dit Brusselse dansgezelschap. Vorig jaar opende *Vader* de trilogie en volgend seizoen wordt het drieluik afgesloten door *Kinderen*.

The Play = Moeder

Gezelschap = Peeping Tom

In een zin = Een klassiek maar desalniettemin ontroerend, innemend én zelfs grappig portret van de schoonste rol die een vrouw zowel op de scène als in het leven kan spelen.

Hoogtepunt = De moeder smijt zich, na een pronte koprol in de lucht op de vloer en veert weer recht. Haar donkerblauwe, uitwaaiierende jurk kan de bewegingen amper volgen waardoor er een oogstrelend duet tussen de glanzende stof en het flikflakkende vrouwenlijf ontstaat.

Meer info: www.peepingtom.be

© Herman Sorgeloos

Voor al moeders van jonge kinderen kennen het frustrerende gevoel niet op vijf plaatsen tegelijk te kunnen zijn, niet op vijf vragen tegelijk te kunnen antwoorden en niet vijf spelletjes tegelijk te kunnen spelen. En toch, op de een of andere mysterieuze manier lukt het hen telkens weer: onvoorstelbaar veel tegelijkertijd doen, zeggen en spelen. Acrobates zijn het.

Die acrobates krijgen een acrobatisch eerbetoon van Peeping Tom. Dit Brusselse dansgezelschap bestaat intussen 16 jaar en wordt geleid door Gabriela Carrizo en Franck Chartier. In 2014 maakten ze met *Vader* het eerste luik van hun familietrilogie. Nu is *Moeder* aan de beurt, later volgt *Kinderen*. In *Vader* bevonden we ons in een rusthuis, in *Moeder* mogen we binnenpiepen in een heus moedermuseum. Elke levensfase van de moeder wordt er uitgebreid verbeeld en gedanst. Van de prille couveusefase tot de bittere doodskistfase. De meest indrukwekkende momenten zijn deze waarop Chartier de acrobate in de moeder vrij spel geeft. Of waarin hij scènebeelden maakt die heerlijk speelse associaties zijn op 'moederzaken', zoals het klotsende vruchtwater in de zwangere baarmoeder.

Het decor waarin dit associatief moederportret gedanst wordt, is de inkomhal van het museum waar verschillende kamertjes omheen liggen. Kamertjes zoals een opnamestudio, een

koffiehoek, het plekje waar het orgel staat. Aan de wanden hangen ogenschijnlijk stijve, klassieke schilderijen. Niets is minder waar. Die schilderijen dragen veel meer leven in zich dan op het eerst zicht vermoed wordt. Het zijn net moeders... Te midden (én met) die decorattributen laat Chartier zijn dansers zoals vanouds 'exploderen' in de meest weelderige, hoekige en absurde acrobatische dansbewegingen. Het levert verbluffende scenes op in een decor dat door de schilderijen, het ietwat beteuterde personeel en de vale kleuren zowel tederheid als verdriet uitstraalt.

Eurudike De Beul zorgt voor kippenvelmomenten, onder meer door '*Erbarme dich, mein Gott*'- een fragment uit Bachs *Matthäuspassion* - zingt terwijl de andere performers een gevecht tussen leven en dood lijken te leveren.

Het is echt geweldig kijkvoer, een prachtige ode aan de acrobate die elke moeder is en toch bleven we op onze honger zitten. Garrizo en Chartier serveren typische (en op zich sprankelende) Peeping Tom-dansmoves maar plaatsen die in een wat ontgoochelend matte verhaalstructuur. Ze borduren spitante scènes rond een te voor de hand liggende structuur: die van het leven. Het thema is hartverwarmend, de vormgeving verbluffend, de live zang prikkelen, de dans virtuoos maar de structuur van het 'verhaal' leunt te sterk aan bij de alomgekende vicieuze levensloop van kind tot moeder(kloek). Het is jammer dat het regieduo hun verrassende acrobatische blik op bewegingen niet doortrekt naar een verrassend acrobatische dramaturgie.

Het maakt *Moeder* tot een klassiek maar desalniettemin ontroerend, innemend én zelfs grappig portret van de schoonste rol die een vrouw zowel op de scène als in het leven kan spelen.

Smaakmaker:

Els Van Steenberghe

